

умов, в яких люди можуть розвиватися, використовувати свій незатребуваний потенціал і, що дуже важливо, почувати себе захищеними.

Список використаних джерел

1. Гречишкін В. Удосконалення державного управління зайнятістю населення. *Україна: аспекти праці*. 2014. № 7. С. 17-19.
2. Депутат О. П., Коваленко І. В., Мужик І. С. Цивільна оборона: підручник. Львів: Афіша, 2012. 332 с.
3. Діденко Я. Формування ефективної державної політики зайнятості в Україні. *Україна: аспекти праці*. 2013. № 2. С. 3-7.
4. Єдина технологія обслуговування незайнятого населення в центрах зайнятості України. Ін-т підготовки кадрів державної служби зайнятості України. Київ, 2011. 304 с.
5. Програма гідної праці МОП для УКРАЇНИ на 2016-2019 роки. URL: http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/europe/rogeneva/srobudapest/documents/genericdocument/wcms_470684.pdf

Захарова Наталя

к.е.н., доцент кафедри фінансів,
банківської справи та страхування
Таврійський державний агротехнологічний університет
м. Мелітополь
Україна

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ПІДПРИЄМСТВ АГРАРНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ

Розвиток аграрного сектора економіки пов'язаний із появою значної кількості підприємств різних організаційно-правових форм. В Україні кількість діючих сільськогосподарських підприємств станом на 1 листопада 2016 року складала 47697 одиниць, з них 18,2% функціонували у формі господарських товариств, 7,9% - приватних підприємств, 1,5% - виробничих кооперативів, 70,6% - фермерських господарств, 0,5% - державних підприємств, 1,3% - інших форм господарювання. При цьому загальна площа сільськогосподарських угідь у їх користуванні становить 19821,2 тис. га, що задіяна у 87,7% усієї кількості підприємств.

Успішний розвиток кожного підприємства залежить від розміру, складу та структури фінансових ресурсів суб'єктів господарювання. Вони забезпечують фінансування процесу розширеного відтворення, виконання фінансових зобов'язань перед бюджетом, банками, страховими компаніями, іншими підприємствами, організаціями та розвиток підприємства загалом.

Основою фінансування господарської діяльності у сучасних умовах є власні фінансові ресурси. Їх формування, особливо на етапі створення, суттєво залежить від організаційно-правової форми господарювання сільськогосподарського підприємства. Створюючи підприємство засновники в першу чергу формують його статутний капітал, який характеризує первинну

суму власного капіталу підприємства, інвестовану у формування його активів для початку здійснення господарської діяльності.

Згідно до ст. 14 Закону України «Про Акціонерні товариства» від 17.09.2008 №514-VI мінімальний розмір статутного капіталу акціонерного товариства становить 1250 мінімальних заробітних плат виходячи із ставки мінімальної заробітної плати, що діє на момент створення (реєстрації) акціонерного товариства (на початок 2018 р. це 4653750 грн.) [1]. Законом України «Про господарські товариства» від 19.02.91 р. №1576-XI встановлено, що мінімальні розміри статутних капіталів повного та командитного товариств, товариства з обмеженою відповідальністю та товариства з додатковою відповідальністю не обмежуються [2].

Для приватних підприємств розмір статутного фонду також не встановлено (лист Держкомпідприємництва від 26.03.2004 р. №1858).

Важливо відзначити, що до статутного капіталу заборонено передавати бюджетні кошти; кошти, отримані в кредит і під заставу; майно державних (комунальних) підприємств, яке відповідно до закону або рішення органу місцевого самоврядування не підлягає приватизації; майно, що перебуває в оперативному управлінні бюджетних установ (якщо інше не передбачено законом); векселі.

Основними джерелами формування власних фінансових ресурсів в процесі здійснення господарської діяльності є прибуток і амортизаційні відрахування.

В цілому, відповідно до Наказу Міністерства фінансів України «Про затвердження Методичних рекомендацій щодо заповнення форм фінансової звітності» від 28.03. 2013 р. № 433 власний капітал включає: зареєстрований капітал, капітал у дооцінках, додатковий капітал, резервний капітал, нерозподілений прибуток, неоплачений капітал, вилучений капітал [3].

Але власних фінансових ресурсів підприємствам аграрного сектору економіки, як правило, не вистачає, що обумовлено рядом чинників, серед яких провідне місце займає сезонність виробництва сільськогосподарської продукції. Крім того, останні роки гостро стоїть питання оновлення матеріально-технічної бази аграріїв. Тому виникає необхідність залучення позикових коштів, які підприємства отримують у вигляді кредитів, що видаються на певний строк на умовах поверненості та платності. Однак, переважною частиною ці ресурси є недоступними для сільськогосподарських товаровиробників, що з одного боку пов'язано з їх високою вартістю, а з іншого – з низьким рівнем кредитоспроможності позичальників. Тому все частіше підприємства аграрного сектору залучають фінансові ресурси через механізм лізингу, форвардні закупівлі сільськогосподарської продукції, аграрні розписки тощо.

Також в процесі господарської діяльності підприємства використовують залучені фінансові ресурси, які вони отримують як відстрочку платежу за певними видами зобов'язань: за товари, роботи і послуги перед суб'єктами господарювання, за розрахунками з працівниками, бюджетом, державними цільовими фондами тощо. Використання цих ресурсів не пов'язано із

додатковою платою за їх користування, проте, надмірне застосування цього джерела погіршує репутацію підприємства.

Таким чином, ефективна діяльність будь-якого суб'єкта господарювання пов'язана з якісним управлінням процесами формування і використання фінансових ресурсів на основі урахування особливостей її здійснення та факторів, що впливають цей процес.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про акціонерні товариства» від 17.09.2008р. № 514- VI, зі змінами і доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/514-17>

2. Закон України «Про господарські товариства» від 19.09.1991р., № 1576-ХІІ, зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1576-12>

3. Наказ Міністерства фінансів України «Про затвердження Методичних рекомендацій щодо заповнення форм фінансової звітності» від 28.03. 2013 р. № 433, зі змінами і доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.minfin.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=382859&cat_id=293536.

Запоронок Тетяна

бакалавр спеціальності обліку і оподаткування
ДВНЗ “Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника”
м. Івано-Франківськ
Україна

ВИДИ ТА ПРИКЛАДИ ФРАНЧАЙЗИНГУ

Кожен підприємець повинен володіти важливими складовими франчайзингу. Він повинен знати суть, переваги та недоліки, структуру та види. Франчайзинг (*franchise* – пільга, привілей) – це форма співпраці між юридично та фінансово незалежними сторонами (компаніями та/або фізичними особами), в рамках якої одна сторона (франчайзер), що володіє успішним бізнесом, відомою торговою маркою, ноу-хау, комерційними таємницями, репутацією та іншими нематеріальними активами, дозволяє іншій стороні (франчайзі) користуватися цією системою на певних умовах [1].

Види франчайзингу можна класифікувати за такими ознаками:

1. За ступенем готовності продукції, яку отримує франчайзі для виробництва:

- торгівельний франчайзинг;
- виробничий;
- діловий.

Давайте розглянемо ці три види які ми виділяємо. Отже, почнемо з торгівленого франчайзингу.